

РЕШЕНИЕ

№ 367

гр. София, 20.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1118** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], ул. „6-ти септември“ № 1, ет. 3 срещу ревизионен акт (РА) № Р-22221417000987-091-001 от 19.09.2017 г., поправен с РА № П-22221417206038-003-001 от 24.11.2017 г., издадени от Б. Н. Н. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1965 от 14.12.2017 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (Д,ОДОП“) [населено място] при ЦУ на НАП, с който са установени допълнително задължения по ЗДДС в общ размер на 248 801.86 лева и лихва за забава в общ размер на 71 869,78 лв., за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 08.2012 г., м. 10.2012 г., м. 11.2012 г., м. 12.2012 г., м. 03.2013 г., м. 09.2013 г., м. 11.2013 г., м. 01.2014 г., м. 02.2014 г., м. 05.2014 г., м. 07.2014 г., м. 08.2014 г., м. 09.2014 г., м. 11.2014 г., м. 12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 01.2016 г., м. 03.2016 г., м. 05.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., по фактури, издадени от различни доставчици на жалбоподателя и задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в общ размер на 108 409,71 лв. и лихви в размер на 28 336,26 лв. за 2012 г.,

2013 г., 2014 г. и 2015 г.

Жалбоподателят поддържа, че РА потвърден с решението на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, е незаконосъобразен поради необоснованост и противоречието му с материалния закон – ЗДДС и Директива 112/2006/ЕС. Прави се оплакване, че процесния РА и решението с което е потвърден, са постановени в противоречие с практиката на Върховния административен съд и Съда на европейския съюз. Развиват се съображения, че изводите на органите по приходите направени въз основа на липса на кадрова, техническа обезпеченост и дерегистрации на доставчиците, налични задължения на последните в големи размери, водещи до нереалност на доставките са необосновани и неоснователни. В ревизионното производство от страна на ревизиращите екипи не са били взети предвид всички представени доказателства, сочещи безспорно, че услугите са осъществени и са използвани за облагаема дейност на дружеството жалбоподател. За извършените доставки, по които е отказано право на данъчен кредит, твърди, че са реални стопански операции, които намерили отражение във воденото от дружеството счетоводство. Прави се оплакване, че ревизиращите органи не ангажирали доказателства, въз основа на които можело да се приеме, че е извършена данъчна измама, напротив, дружеството жалбоподател ангажирало достатъчно доказателства за реалността на доставките, разплащането по тях и за последващата реализация на полученото във връзка с възникналите облигационни отношения между дружествата. В подкрепа на поддържаната теза се сочи практика на Върховен административен съд и Съда на Европейския съюз. Иска се отмяната да РА като незаконосъобразен, необоснован, и решаване на делото по същество, с което да се признае на жалбоподателя правото на данъчен кредит по спорните доставки. Претендират се и присъждането на всички съдебни и деловодни разноски по делото, включително и такива сторени за процесуално представителство.

В проведените публични съдебни заседания по делото, жалбоподателят [фирма], редовно призован, се представлява от адв. М. с пълномощно, приложено по делото. В хода по същество на делото поддържа становище за незаконосъобразност на РА, като моли жалбата да бъде уважена, а оспорения РА отменен. Подробни доводи относно незаконосъобразността на РА е изложил в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се присъждането на разноски съобразно представен списък по чл.80 ГПК. Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юриконсулт юр. К., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като препраща към съображенията, подробно изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“. Претендира присъждането на юриконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата. Административен съд – София град, III отделение, 70-ти състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Извършването на ревизия на [фирма] за установяване на допълнителни задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 08.2012 г., м. 10.2012 г., м. 11.2012 г., м. 12.2012 г., м. 03.2013 г., м. 09.2013 г., м. 11.2013 г., м. 01.2014 г., м. 02.2014 г., м. 05.2014 г., м. 07.2014 г., м. 08.2014 г., м. 09.2014 г., м. 11.2014 г., м. 12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 01.2016 г., м.

03.2016 г., м. 05.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г. и за корпоративен данък по ЗКПО за периодите 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г., в общ размер на 248 801,86 лева, е възложено със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221417000987-020-001 от 22.02.2017 г., изменена със ЗВР № Р-22221417000987-020-002 от 30.05.2017 г. и ЗВР № Р-22221417000987-020-003/26.06.2017 г. Посочените заповеди са издадени от Б. Н. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-369 от 30.03.2016 г. на директора на ТД на НАП С..

Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221417000987-092-001/17.08.2017 г., връчен на 28.08.2017 г., отразява резултатите от ревизията Същият е връчен на 28.08.2017 г. и ревизираното дружество не е упражнило правото си да подаде писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

С Ревизионен акт № Р-22221417000987-091-001 от 19.09.2017 г., поправен с РА № П-22221417206038-003-001 от 24.11.2017 г., издадени от Б. Н. Н. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, възложената ревизия на [фирма] приключва.

С ревизионният акт на дружеството са установени допълнително задължения по ЗДДС в общ размер на Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 248 801,86 лв. и лихва за забава в общ размер на 71 869,78 лв, за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 08.2012 г., м. 10.2012 г., м. 11.2012 г., м. 12.2012 г., м. 03.2013 г., м. 09.2013 г., м. 11.2013 г., м. 01.2014 г., м. 02.2014 г., м. 05.2014 г., м. 07.2014 г., м. 08.2014 г., м. 09.2014 г., м. 11.2014 г. м. 12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 01.2016 г., м. 03.2016 г., м. 05.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], Установени са също и задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в общ размер на 108 409,71 лв. и лихви в размер на 28 336,26 лв. за 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г.

Така установените задължения по ЗДДС произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на общо размер на 248 801,86 лв., за посочените по-горе периоди, по фактури, издадени от десетима доставчици, подробно описани в РД. Допълнително са установени и задължения за корпоративен данък по ЗКПО общо в размер на 108 409,73 лв. и лихва в размер на 28 336,26 лв. Същите произтичат от увеличение на финансовия резултат на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗКПО за 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г.

Издаденият РА е поправен с РА №П-22221417206038-003-001/24.11.2017 г. за поправка на ревизионен акт, поради допуснатата очевидна фактическа грешка. В РД за м. 08.2014 г. и м. 11.2015 г. е посочено, че на дружеството се отказва право на приспадане на данъчен кредит, но в таблица 1 на РА корекцията не е отразена. В тази връзка е издаден РА за поправка, като установените задължения за довносяне са за корпоративен данък в размер на 108 408,71 лв. и лихва 28 336,26 лв., за задълженията по ЗДДС – в размер на 248 801,86 лв. и лихва 71 869,78 лв.

Във връзка с осъществяване на дейността си жалбоподателят е декларирал получени услуги от доставчици, описани подробно в ревизионния доклад и ревизионния акт, по които е упражнено право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 248 801,86 лв., в т.ч.:

- общо в размер на 12 364,26 лв., за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 10.2012 г., м.

11.2012 г. и м. 03.2013 г. по 7 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките „монтаж на външна реклама“ и „изработка и монтаж на конструкции“;

- общо в размер на 21 747,40 лв., за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 08.2012 г., м. 10.2012 г. и м. 12.2012 г. по 12 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка „изработка на проект за щандове“ и „изработка на реклама“;

- общо в размер на 27 788,20 лв., за данъчни периоди м. 09.2013 г. и м. 11.2013 г., по 21 фактури, издадена от [фирма] с предмет на доставките „изработка и монтаж на реклама“;

- общо в размер на 11 790,00 лв., за данъчен период м. 11.2013 г. по 10 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките „изработка и монтаж на рекламни конструкции“;

- общо в размер на 12 510,00 лв., за данъчни периоди м. 11.2013 г., м. 01.2014 г. и м. 02.2014 г., по 11 фактури, издадена от [фирма] с предмет на доставките „изработка и монтаж на рекламни конструкции“;

- общо в размер на 12 287,40 лв., за данъчни периоди м. 05.2014 г., м. 08.2014 г. и м. 09.2014 г. по 13 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките „изработка и монтаж на билборд, рекламни елементи“;

- общо в размер на 56 910,00 лв., за данъчни периоди м. 05.2014 г., м. 07.2014 г., м. 09.2014 г., м. 11.2014 г., м. 12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г. и м. 06.2015 г. по 59 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките „изработка и монтаж на рекламни конструкции“;

- общо в размер на 60 752,00 лв., за отделните данъчни периоди от м. 06.2015 г. до м. 01.2016 г. по 65 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките „изработка и монтаж на рекламни елементи“;

- общо в размер на 18 398,60 лв., за отделните данъчни периоди м. 12.2015 г., м. 12.2016 г. и м. 01.2017 г. по 22 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките „изработка и монтаж на рекламни надписи, пана и др.“;

- общо в размер на 14 334,00 лв., за отделните данъчни периоди м. 03.2016 г. и м. 05.2016 г. по 16 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките „изработка, доставка и монтаж на рекламни надписи, пана и др.“;

С цел обективното установяване на факти и обстоятелства, имащи значение за определяне на данъчните задължения на основание чл. 37, ал. 3, чл. 45, чл. 53 и чл. 56 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221417000987-040-001 от 02.03.2017 г. На 16.03.2017 г. дружеството жалбоподател е представил документи под опис.

За целите на проверките, на основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, до всяко едно от дружествата е отправено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/. Поради ненапмирне на адреса на дружествата доставчици всички искания са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК. Доставчиците не са представили документи и писмени обяснения, с изключение на Ф.“ Е., [фирма], [фирма], [фирма] и ЕС ЕМ К. Е.“ Е.. Всички извършени проверки и резултати от тях са отразени в РД.

Към ревизионната преписка са приобщени и протокол № 0813315/21.07.2017 г. , в който отразено представяне на доказателства спрямо [фирма], а именно: РА №Р-22221014000105-091-001 от 21.08.2015 г. и РА №2222101500217-091-001 от 28.09.2015 г., както и протокол № 0813286/24.07.2017 г., с който са приобщени

доказателства от данъчно досие на [фирма], а именно: РА №Р-22221016001623-091-001/03.08.2015 г..

Извършени били и служебни проверки в информационната система на НАП, от които било установено, че горепосочените дружества са deregистрирани по ЗДДС по инициатива на орган по приходите, имали големи задължения към бюджета, след издадени ревизионни актове, не разполагали с материална и кадрова обезпеченост за извършване на фактурираните услуги. Органите по приходите констатирали още, че процесните фактури са включени от издателите им в дневниците за продажби за съответните данъчни периоди. Посочили са още, че голяма част от доставчиците нямали назначени лица на трудов договор, не били подавани справки по чл. 73 от Закона за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/. Изключение от това били дружествата [фирма], където имало назначени 2 лица на трудов договор /монтър и общ работник/ и [фирма] - 1 лице - общ работник и в [фирма] - 1 лице хигиенист. На следващо място органите по приходите установили още, че представените копия на касови бележки или са от апарати, които не са регистрирани на дружествата / [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]/ или на съответните дати по представените бонове, същите не са отчетени и отразени във фискалната памет на устройствата / [фирма], [фирма]/. Също така било установено, че за голяма част от доставчици има издадени ревизионни актове за установени задължения в особено големи размери. Установено е още, че същите не разполагали с активи, не са подавали ГДД, декларираните дейности не съответствали на фактурираните услуги.

Относно кадровата обезпеченост на [фирма] органите по приходите са установили, че за периода на спорните доставки при жалбоподателя е имало назначени по трудово правоотношение 16 лица на длъжност -заварчик, монтажник, ел. техник, работник сглобяване на детайли, склададжия, снабдител и чистач. Органите по приходите са приели, че дружеството е имало кадрови потенциал само да извърши спорните услуги по изработка, доставка и монтаж на рекламни конструкции и др., каквато е и извършваната дейност за ревизираните периоди от жалбоподателя.

Констатирано е още, че освен фактури и договори от ревизираното лице не са представени други доказателства относно извършените услуги. От жалбоподателя и от доставчиците не били представени приемо-предавателни протоколи и спецификации, липсва информация, как са открити доставчиците, липсват заявки, търговска кореспонденция, оферти, не е изяснен начина на формиране на цената. Органите по приходите са приели, че по фактурираните доставки няма извършени плащания, т.е. липсвала насрещна престация.

Въз основа на така извършените и описани по-горе проверки органите по приходите за да обосноват отказа си за приспадане на данъчен кредит са направили изводи за липса на осъществени доставки, тъй като не било налице условието на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит по фактурите издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] в общ размер на 248 801,86 лв.

Въз основа на липсата на реалност на доставките органите по приходите са приели, че са налице предпоставките на чл. чл. 26, т. 2 от ЗКПО и са увеличили финансовия резултата на дружеството жалбоподател за 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. във връзка издадени фактури.

С жалба вх. №53-06-4187/11.10.2017 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-2444/16.10.2017 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., [фирма] е, оспорило № Р-22221417000987-091-001 от 19.09.2017 г., поправен с РА № П-22221417206038-003-001 от 24.11.2017 г., издадени от Б. Н. Н. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

След преценка на събраните в хода на ревизията доказателства и направените въз основа на тях фактически констатации, директорът на дирекция „ОДОП“ намерил изложените в жалбата възражения за неоснователни, а ревизионният акт за обосноваване и законосъобразен.

От представените доказателства, касаещи издадените на [фирма] фактури, в решението е извършена преценка с оглед реалността на доставките - дали е налице извършване на услугите. Мотивирано е защо в случая представените от страна на жалбоподателя документи не могат да обосновават извод за осъществяване на очертаните по-горе обстоятелства. Посочено е от решаващият орган, че за да бъде доказано извършването на доставка, не е достатъчно само наличието на издаден данъчен документ /фактура/ и съответните отразявания в счетоводството на получателя, а зависи и от това, дали доставчикът е извършил посочените в издадените от него фактури доставки на стоки или услуги. В случая се касаело до спор относно изпълнението на доставки на услуги – доставка и монтаж на рекламни конструкции, пана, светещи реклами и други елементи свързани с рекламни продукт, като за обосноваване на доставка на услуга било необходимо да са налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора, данни за наличието на резултата от услугата и престирането му на получателя по доставката. Приел е, че характерът на отделните доставки предполагал изпълнителите им да имат на разположение необходимата материална, кадрова и техническа обезпеченост. Изложил е доводи, че освен договора и фактурите други документи за фактурираните услуги не са били представени. Нямащо приложени проекти, разработки, обсъждания, препоръки, както и други доказателства /електронна кореспонденция/, в които да фигурират идентифициращ изпълнителите данни. Липсвали и приемо-предавателни протоколи, липсват спецификации, въпреки че в договорите е записано, че такива се предоставят от възложителя – ревизираното лице. Липсвали и доказателства за резултата от услугата. Решаващият орган е посочил още, че нито един доставчик нямал материална и ресурсна обезпеченост за извършването на услугата. За периода на декларираните доставки в дружествата доставчици нямало назначени служители по трудови или извънтрудови правоотношения, а доставките изискват извършване на специфични услуги по изработка и монтаж на рекламни билбордове, конструкции, светещи надписи и т.н., за което е нужен кадрови и технически ресурс със специфични знания и способности.

Относно плащането на спорните фактури е приел, че представените копия на касови бележки са били апарати, които не били регистрирани на дружествата, които са ги издали / [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]/, като в същите не съответвали дати по представените касови бонове издадени от [фирма] и [фирма] и не били отчетени и отразени във фискалната памет на устройствата.

В хода на съдебното обжалване са приобщени материалите, събрани в хода на ревизията, представени са писмени доказателства.

За изясняване спора по същество, по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, която като неоспорена от страните по делото е приета от съда.

От заключението на вещото лице по допусната основна съдебно-счетоводна експертиза се установява, че [фирма] е издавал фактури по оспорените доставки, като съпътстващи документи към тях били представените по преписката договори. Не били съставяне приемо-предевателни протоколи. Вещото лице е констатирало, че спорните по делото фактури са отразени надлежно в счетоводството им, респ. в СД по ЗДДС на [фирма], за съответните данъчни периоди. Вещото лице е посочило, че в документите по делото не се съдържат документи и счетоводни данни от отчетност от доставчиците, която да се отнася до техни взаимоотношения с предходни доставчици. Посочено е още, че жалбоподателят по документи е отчело плащания по касов път по фактурите издадени от доставчиците. Доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са имали регистрирани ФУ в периода на издаване на процесните фактури, но приложените към фактурите фискални бонове не съответствали на норерата на ФУ и ФП, но в периода на издванате на фактурите не са установени регистрирани обороти. Предвид изложеното вещото лице е посочило, че представените фискални бонове към процесните фактури или са издадени от нерегистрирани ФУ или са издадени от регистрирани ФУ, но не са отразени обороти от тях във ФП на ФУ и не са отчетени.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от [фирма] жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 08.01.2018 г., а жалбата до съда е депозирана чрез директора на дирекция „ОДОП“ с дата 19.01.2018 г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № ревизионен акт (РА) № Р-22221417000987-091-001 от 19.09.2017 г., поправен с РА № П-22221417206038-003-001 от 24.11.2017 г., издадени от Б. Н. Н. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1965 от 14.12.2017 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (Д„ОДОП“) [населено място] при ЦУ на НАП, в оспорената част за установени допълнително задължения по ЗДДС в общ размер на 248 801.86 лева и лихва за забава в общ размер на 71 869,78 лв., за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 08.2012 г., м. 10.2012 г., м. 11.2012 г., м. 12.2012 г., м. 03.2013 г., м. 09.2013 г., м. 11.2013 г., м. 01.2014 г., м. 02.2014 г., м. 05.2014 г., м. 07.2014 г., м. 08.2014 г., м. 09.2014 г., м. 11.2014 г., м. 12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 01.2016 г., м. 03.2016 г., м. 05.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., по фактури, издадени от различни доставчици на жалбоподателя и задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в общ размер на 108 409,71 лв. и лихви в размер на 28

336,26 лв. за 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложено надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

С процесния РА правото на данъчен кредит е отказано, поради направени от органите по приходите заключения за липса на доказателства за извършването на доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 ЗДДС по гореописаните фактури издадени от 10 броя доставчици - [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Съдът намира, че за да се прецени дали отказът на органите по приходите да признаят правото на данъчен кредит по процесните фактури се явява законосъобразен, следва да се разреши спорният по делото въпрос - извършени ли са реално фактурираните от всеки един от посочените доставчици услуги, а именно изработка и монтаж на рекламни конструкции, билбордове, рекламни надписи, пана и др рекламни елементи.

Този извод е правилен.

Правото на приспадане на данъчен кредит е субективно публично право на данъчно-задълженото лице с насрещен субект приходната администрация. Това право е обусловено от кумулативното осъществяване на материалноправните предпоставки на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС изисква и установяването на реално получаване на стоките или услугите по облагаемата доставка.

По силата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. По легалното определение на чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с

материална вещь като собственик. Според чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставката на услуга е всяко извършване на услуга, а според чл. 24, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО това означава всяка сделка, която не е доставка на стоки. Облагаема според чл. 12, ал.1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДДС. Член 25, ал. 2 ЗДДС постановява, че данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл.68, ал. 2 ЗДДС възниква правото на приспадането му. Данъчният кредит, чл. 68, ал.1, т. 1 ЗДДС, е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит по видове основания, чл. 69, ал.1, т.1 ЗДДС постановява, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, то има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави. Член 69, ал.1, т.1 ЗДДС транспонира чл.168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, който също постановява, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаеми сделки на данъчно задължено лице, то има правото в държавата-членка, в която извършва тези сделки, да приспадне от дължимия ДДС, който е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от данъчно задължено лице. След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС и чл.167 и чл.168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО подлежи на упражняване при условието по чл.71, т.1 ЗДДС данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл.114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател. Без реално извършена доставка на стока по чл.6, ал.1 ЗДДС или доставка на услуга по чл.9, ал.1 ЗДДС данъчно събитие по чл.25, ал.1 ЗДДС не настъпва съгласно чл.25, ал.2 ЗДДС, данъкът не става изискуем по чл.25, ал.6, т.1 ЗДДС, без което право на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 не възниква съгласно чл.68, ал.2 ЗДДС и, несъществуващо, не може да бъде упражнено по чл.71, ал.1, т.1 ЗДДС.

Според постоянната съдебна практика правото на данъчно задължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица-платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки или за получени от тях услуги, представлява основен принцип за въведената със законодателството на ЕС обща система на ДДС. Реалното извършване на облагаема доставка на стоки или услуги е задължително условие за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, без което то не може валидно да се упражни по чл.71, т.1 ЗДДС. При положение, че органите по приходите са стигнали до констатации за липсата на облагаеми доставки, при оспорване, националната юрисдикция трябва да извърши глобална преценка по приложимите във вътрешното ѝ право правила за доказване на всички елементи и фактически обстоятелства, за да определи дали това данъчно задължено лице има или не право на приспадане по тези доставки. Само ако при тази преценка установи, че доставките са реално осъществени и впоследствие стоките са използвани от получателя за целите на негови облагаеми сделки, правото на приспадане не може да се откаже. Едва след това националната юрисдикция

проверява дали това право не е изключено поради обективни данни, че данъчно задълженото лице, получило стоките или услугите, е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която го обосновава, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или друг стопански субект нагоре или надолу по веригата доставки (решение на СЕС от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 – т.44, 45 и 52). Ако реалността на доставките не се докаже в процеса, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от (не) добросъвестността на данъчно задълженото лице - получател на стоките или услугите по фактура.

В случая с процесния РА не е признато правото на данъчен кредит на жалбоподателя в размер данъчен кредит в размер на 248 801,86 лв. за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 08.2012 г., м. 10.2012 г., м. 11.2012 г., м. 12.2012 г., м. 03.2013 г., м. 09.2013 г., м. 11.2013 г., м. 01.2014 г., м. 02.2014 г., м. 05.2014 г., м. 07.2014 г., м. 08.2014 г., м. 09.2014 г., м. 11.2014 г., м. 12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 01.2016 г., м. 03.2016 г., м. 05.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

От съдържащите се по делото доказателства, съдът намира, че не се доказва извършването на реални доставки от процесните 10 доставчика, а изводът на ревизиращите органи за липса на реално осъществени доставки на услуги от посочените доставчици е обоснован и в съответствие с приложимия материален закон.

Доказването на реалното осъществяване на доставката, в случаите когато се касае за минал период спрямо този на проверката, следва да бъде направено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя. По - конкретно, когато се касае за доставка на услуга, следва да бъде удостоверен резултатът от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото. Следователно за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит не е достатъчно единствено притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 ЗДДС, а трябва да е изпълнено изискването да са налице реално осъществени облагаеми доставки. В този смисъл е и т. 31 от решение на Съда (трети състав) от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 г., съгласно която: „За да се установи обаче, че на основание на тези доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани за извършването на облагаеми сделки.”

Следователно, основната и водеща предпоставка за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от задълженото лице стоки и/или услуги по облагаеми доставки. Жалбоподателят е този, който следва да докаже, че реално е получил процесните доставки на стоки и/или услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчиците, които са издали фактурите, документиращи тези доставки. В този смисъл са и решенията на СЕС по дело C-152/02 и по дело C-324/11, в които Съдът е приел, че материалноправните условия за възникване на правото на приспадане на ДДС включват следното: 1) доставчикът, както и получателят, да са данъчнозадължени лица (действащи в това си качество); 2) получените стоки или услуги (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; 3) получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО.

Правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя по доставката на стоки или услуги, само когато по категоричен начин е доказана нейната реалност.

Тежестта за доказване настъпването на всички правопораждащи претендираното право положителни факти е за ревизирия субект. Той следва да проведе главно доказване, което винаги, за да е успешно, следва да бъде и пълно, с ангажиране на относимите към спора доказателства. Липсата на достоверни доказателства за установяване, че фактурираните дейности са извършени именно от сочените във фактурите доставчици, преценено с установената при всеки от доставчиците липса на материална, техническа и кадрова обезпеченост за осъществяване на процесните доставки, обосновават извод за недоказано реално извършени такива.

Съобразно константната практика на ВАС доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: в първата група са доказателствата, установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката - материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика, а във втората група - доказателствата, сочещи прякото ѝ реализиране - протоколи за приемане на работата, доказателства за осчетоводяване и начин на остойностяване като количествено-стойностни сметки и др. Липсата на която и да е от двете групи доказателства обуславя нереалност на фактурираната доставка и непризнаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

В настоящия случай правилно е възприетото в РА и решението на директора на дирекция „ОДОП“ с което същия е потвърден, че представените договори и фактури за които се твърди, че са извършени от доставчиците посочени в РА и касаещи услуги – доставки и монтаж на рекламни конструкции, пана, светещи реклами и други елементи свързани с рекламни продукти, необосновават извода за реално извършване на услугите от цитираните доставчици. При съвкупната преценка на доказателствата по делото, съдът счита, че липсват действително осъществени услуги по фактурите, предвид установената липса на всякакви трудови, технически и организационни ресурси у изпълнителите за осъществяване на доставката. Ето защо съдът намира, че не е безспорно установено, че посочените дружества са извършили доставки на услугите, поради липсата на кадрова и материална обезпеченост за изпълнението им. Основателни са възраженията на органите по приходите, че дружеството жалбоподател е имало кадрови потенциал само да извърши спорните услуги по изработка, доставка и монтаж на рекламни конструкции и др., каквато е и извършваната от него дейност за ревизираните период. Този извод не е оборен в хода на настоящото производство от последния, като не са представени доказателства в обратна насока.

По делото липсват и доказателства за наети от доставчиците лица на относими длъжности, за които да са внасяни осигуровки и на които да са им превеждани реални възнаграждения. Следва да се посочи също така, че основателни са изводите на органите по приходите, че съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства, в това число да изиска още преди започване на търговските си взаимоотношения да изиска от доставчиците си доказателства за кадровата им и техническа обезпеченост и да се убеди в надеждността им като партньори.

Следва да се посочи, че доказването на обстоятелства, свързани с кадровата и техническа обезпеченост на доставчиците не следва да се вменява изцяло в тежест на жалбоподателя. Необходимостта от доказването на кадрова обезпеченост на доставчиците не се изключва и от тълкуванията, постановени от СЕС в Решение от 21 юни 2012 година по съединени дела С-80/11 и С-142/11, което не отменя задължението на националния съдия да изследва предпоставките от фактическия състав, чието проявление обуславя възникването и признаването на правото на

приспадане на данъчен кредит, включително и реалността на доставките. Това е изрично подчертано в тълкувателно приложимото Решение на СЕС от 31.01.2013 г. по дело C-643/11, съобразно което "Правото на Съюза, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение, че липсва действително извършена облагаема сделка".

Наред с това по делото от страна на жалбоподателят не бяха ангажирани и доказателствата, сочещи прякото реализиране на доставките. Освен представените по делото договори и фактури към тях, не бяха ангажирани други документи - протоколи за приемане на работата, доказателства за осчетоводяване и начин на остойностяване като количествено-стойностни сметки и др, от които да са обоснове реалното изпълнение на услугите. При осъществени монтажни дейности на рекламни конструкции, пана, светещи реклами и други елементи свързани с рекламни продукти е задължително съставянето на друга документация, с която жалбоподателят следва да разполага предвид това, че е пряк възложител на фактурираните услуги. Не е ясно и къде, как и по-какъв начин последните са извършени. Не са представени доказателства за получаване на резултата от доставките – къде е монтирана металната конструкция, място на поставяне на рекламните пана. Не са представени документи за плащане по сделките.

Следва да се посочи, че притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените във фактурите стопански операции. В редица свои решения Съдът на Европейския съюз (СЕС) приема, че правото на приспадане следва да се признае не само защото данъкът е вписан във фактурата. Според т. 53 от Решение на СЕО (сега СЕС) по дело C-454/98 г. това право следва да се ограничава до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка. В посочения смисъл е и приетото от СЕС в решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 г. В т. 31 от същото съдът е посочил, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на последващи облагаеми сделки. В т.32 е посочено: "Следва да се напомни, че в рамките на производството, образувано на основание чл.267 ДФЕС, Съдът няма компетентност да проверява, нито пък да преценява фактическите обстоятелства, свързани с делото по главното производство. Следователно запитващата юрисдикция е задължена, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото"; „ Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на услуги са реално осъществени и в последствие тези услуги са били използвани от дружеството за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано /т.33/. Следователно, за да се признае правото на приспадане на ДДС е необходимо услугите да се реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки.

Ето защо, съдът намира, че недоказването по безспорен начин на съществени елементи от претендираните доставки води до обосноваването на предположение, че такива не са извършени и то именно от дружествата, издали фактурите. При това положение, макар жалбоподателят да притежава данъчни фактури съобразени с изискванията на ЗДДС, които надлежно е отразил и осчетоводил при съвкупната преценка на наличните доказателства се установяват обективни обстоятелства, от които може да бъде направен обосноваван извод, че тези фактури не са издадени във връзка с действителна доставка на отразените в тях услуги, тоест че не документират действителни стопански операции, извършени изобщо или точно от издателите. В

случая липсва доказано данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС, както и предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1, във вр. чл.69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което данъкът не е станал изискуем и не е възникнало задължение за начисляването му, и съответно отказът на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС да бъде признато право на данъчен кредит за жалбоподателя, за процесния период, за неправомерно начисления данък, е основателен и законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли.

Следва да бъде отбелязано, че от приетата и неоспорена от страните ССЧЕ, не се оборват изводите за липса на реални доставки. Наличието на счетоводно отразяване не е равнозначно на реално изпълнени доставки съобразно предмета на спорните фактури.

В случая не се доказва основателността на наведените в жалбата оплаквания от оспорения административен акт, който е издаден от компетентен орган в установената форма, при спазени административнопроизводствени правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че РА в частта на отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], е законосъобразен и обоснован, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване на данъчен кредит по спорните фактури, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

По констатациите по ЗКПО:

Органите по приходите са приели с оглед на отразените в частта по ЗДДС обстоятелства и възприетата теза за липса на доставки на услуги, че е налице хипотезата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО в следствие на което е увеличен финансов резултат с данъчните основи на част от доставките, по които не е признато правото на данъчен кредит и поради с което на дружеството са определени задължения за довносяне по ЗКПО за 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. в размер на 108 409,71 лв., за разходи за материали и външни услуги извършени от посочените по-горе доставчици на ревизираното дружество.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Следователно, на това правно основание, за да не се признаят счетоводни разходи, следва те да са такива разходи, за които данъчнозадълженото лице не разполага с документи, отговарящи на нормативните изисквания на ЗКПО и Закона за счетоводството, т.е. включително и когато тези документи не отразяват вярно описаната в тях стопанска операция.

Съгласно чл.10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Документалната обоснованост на разходите за данъчни цели е основание за регистриране на съответната стопанска операция и нейното вярно и точно отразяване. Документалната обоснованост разкрива дали отчетеният разход е пряко свързан и обслужва стопанската дейност на данъчно задълженото лице.

За се прецени дали счетоводният разход следва да се признае за данъчните цели, следва преди това да бъде изследван въпросът налице ли са реално осъществени доставки на услуги по издадените от четиримата доставчици фактури, които да послужат като основание направените от жалбоподателя разходи във връзка с тези

доставки да бъдат признати за данъчни цели и с тях да бъде намален съответно финансовият резултат на дружеството-жалбоподател за процесните 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г.

Съгласно общият принцип за разпределянето на доказателствената тежест в процеса, и доколкото се касае до установяването на положителни факти, задължението за доказване реалността на доставките по процесните фактури е на ревизираното лице.

С оглед на установеното по-горе в мотивната част на решението за липса на реалност на осъществените стопански операции, съдът намира, че правилно органите по приходите, са увеличили финансовия резултат за спорните периоди с разходите по доставките от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

В обобщение следва да бъде отбелязано, че в случая жалбоподателят не ангажира допълнителни доказателства за установяване на положителния факт на действителното извършване на услугите/стоките по процесните доставки. Категорично е установено по делото, че дружеството е осчетоводило разходи по процесните фактури, но нито в хода на ревизионното производство и административното обжалване, нито в хода на съдебното обжалване бяха представени доказателства, безспорно установяващи реалност на извършените доставки. Отсъствие на доказателства за установяване на релевантните факти, води до извод за липса на реални доставки на услуги.

В случая е установено, че разходите са отчетени в нарушение на счетоводното законодателство, тъй като не са налице доказателства, които да установяват по безспорен начин, че разходите по процесните фактури, с които е увеличен финансовият резултат на ревизирания данъчен субект, са действително извършени, и че са свързани с реално осъществени доставки. След като и в хода на съдебното обжалване не бяха представени доказателства, които по безспорен начин да обосноват извод, че са налице реално извършени доставки и възникнали стопански операции, и че е следвало същите да се документират съгласно изискванията на ЗСч, то обосноваването се явява изводът на приходните органи, че отчетените въз основа на процесните фактури разходи се явяват недоказани, с което е нарушен принципът на документална обосновааност, по смисъла на чл. 10 от ЗКПО, във връзка с чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

С оглед горното съдът счита, че с РА, на осн. чл. 22, т. 1 от във връзка с чл. 26 т. 2 и чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, правилно и законосъобразно е преобразуван финансовият резултат на оспорващото дружество за отчетните 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. във връзка неправилно завишени отчетените разходи за 2012 г. /в размер на 140 166,67 лв./, за 2013 г. /в размер на 246 234,34 лв./, за 2014 г. /в размер на 281 107,00 лв./ и за 2015 г. /в размер на 414 251,00 лв./ по процесните фактури, по които не е налице документална обосновааност на стопанските операции.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 7104.16 лв. /седем хиляди сто и четири лева и шестнадесет стотинки/.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], ул. „6-ти септември“ № 1, ет. 3 срещу ревизионен акт (РА) № Р-22221417000987-091-001 от 19.09.2017 г., поправен с РА № П-22221417206038-003-001 от 24.11.2017 г., издадени от Б. Н. Н. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1965 от 14.12.2017 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (Д„ОДОП“) [населено място] при ЦУ на НАП, с които са установени допълнително задължения по ЗДДС в общ размер на 248 801.86 лева и лихва за забава в общ размер на 71 869,78 лв., за данъчни периоди м. 01.2012 г., м. 08.2012 г., м. 10.2012 г., м. 11.2012 г., м. 12.2012 г., м. 03.2013 г., м. 09.2013 г., м. 11.2013 г., м. 01.2014 г., м. 02.2014 г., м. 05.2014 г., м. 07.2014 г., м. 08.2014 г., м. 09.2014 г., м. 11.2014 г., м. 12.2014 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., от м. 06.2015 г. до м. 01.2016 г., м. 03.2016 г., м. 05.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., по фактури, издадени от различни доставчици на жалбоподателя и задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в общ размер на 108 409,71 лв. и лихви в размер на 28 336,26 лв. за 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], ул. „6-ти септември“ № 1, ет. 3, да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на **7104.16 лв. /седем хиляди сто и четири лева и шестнадесет стотинки/**, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: